

Szegedi Katalin: Palkó

Egy hűvös októberi estén, fogyó holdnál született Palkó. Vajon ezért-e, vagy másért, ki tudja, de éppolyan vékonyka lett ő maga is, mint a hold sarlója.

Egy reggel Palkó már rég ébren volt, szokása szerint épp olvasott, amikor Anya benyitott a szobájába.

- Jó reggelt! Gyere reggelizni! Siess, mert kihűl a kakaó!

Palkó kimászott az ágyból. Kiment a konyhába, de a könyvét egy pillanatra sem tette le. Majszolta a vajás kiflit, és közben olvasott. De olvasott öltözködés és fogmosás közben is. Anya egyszer csak megalékelte.

- Tedd már le azt a könyvet! Megint elkésel!

Palkó a kád szélére tette. Kiment az előszobába, felkapta a táskáját, és elindult az iskolába. Az első óra torna volt. Irma néni vezényelt.

- Lássam azt a tornasort! Zsuzsi, Szabó és Kovács a sor elejére, Palkó a legvégére! Két kör futás! Kovácsnak négy a gatyája miatt! Tempósan, mintha élnétek!

Kötélmászásban nem nagyon jeleskedett Palkó. A többiek pillanatok alatt fölmásztak, de ő csak lent himbálódzott a kötélen alján.

- Nem baj – gondolta. – Így legalább nem jött le a bőr a tenyeremről.

Ezután futóverseny következett, ő lett az utolsó.

Azért mégis volt valami, amiben legelső tudott lenni.

A kidobásban. Mindig őt dobták ki elsőnek.

Óra végén fociztak. Kovács és Szabó lett a két kapitány, ők választottak csapatot.

- Nagy! – szólt Szabó.
- Pulyka! – kiáltotta Kovács.
- Balogh!

Palkó minden egyes névénél izgatottan várta, hátha ő lesz a következő.

Már csak a lányok maradtak.

- Copfos!
- Évi!
- Marcsi!
- Zsuzsi!

Végül csak Juci és ő álltak a terem közepén. – Na, talán most! – reménykedett.

- Juci! – mondta vigyorogva Kovács.

Palkó egyedül maradt. Irma néni kivitette vele a fölösleges labdákat.

- Nem is szeretek focizni! – szipogta, és addig ücsörgött egymagában a tornacipőszagú öltözőben, amíg ki nem csöngettek.

A következő órán matekdolgozatot írtak.

Nagy volt a csönd, csak Irma néni csoszogása hallatszott, ahogy a padok közt járkált.

- Nem susmorog! Nem lesi a szomszédját! – hajtogatta, közben pedig egy vonalzóval hadonászott.

Az osztály még a példák között izzadt, amikor Palkó letette a ceruzáját és hátradőlt.

- Kész! – Ránézett a tanári asztal fölött ketyegő órára. Tik-tak, tik-tak! – Még negyed óra! – sóhajtott fel, és unottan bámult ki az ablakon, amikor hirtelen egy papírgalacsin hullott az ölébe.

Mi a szösz? – kérdezte magától Palkó. Hátranézett, hogy vajon ki küldte. – Ja persze, a Kovács. Ki más? – gondolta, és kisimította a papírt. Ez állt rajta: „37-24?”

Palkó újra felvette a ceruzáját, hogy segítsen Kovácsnak, ám egy pillanatra megállt a keze a levegőben, mert eszébe jutott a tornaóra. Végül mégis ráírta a cetlire az eredményt. Gyorsan galacsinná gyúrta a papírt, és amikor Irma néni nem nézett oda, visszadobta Kovácsnak.

Matek után nyelvtan, aztán rajzóra következett. Nyári élményeket kellett rajzolni. Kovács focilabdát festett. Mi mást? Nagynak kistesója született, Pulyka a nagymamájánál töltötte a nyarat, Balogh meg kórházban, mert bringázás közben eltörte a lábát. Volt, aki vitorlást festett, volt, aki repülőt.

A lányok meg majdnem mind királylányt. Kivéve Copfost, Palkó padtársát. Ő egy fekete kutyát rajzolt, amit a születésnapjára kapott.

Palkó éppen nekilátott, hogy késsel kiszínezza a Balatont, amikor kitört a ceruza hegye. Odafordult a szomszédjához.

- Figyelj, Copfos, kell most neked a kék cerka?
- Nem.
- Akkor ideadod?
- Nem! – válaszolt a kislány, és a könyökével még el is takarta a rajzát.

Palkónak kedve lett volna megcibálni a lány haját, de mégsem tette. Inkább sárgára színezte a Balatont meg felhőket.

Óra végén Irma néni körbejárt, összeszedte a képeket, majd a legszebbeket kitűzte a falújságra.

- Ki látott már sárga tavat? – zsörtölődött Palkó rajzát nézve. Az övét nem tűzte ki.

Végre az utolsó óráról is kicsöngettek. A gyerekek kitódultak az iskolából. Palkó is elindult hazafelé.

Ahogy az utcán bandukolt és szórakozottan számolgatta a házszámtáblákat, egy gazdátlan kutyára lett figyelmes. Hasonlított az undok Copfos rajzára. A 19-es számú ház egyik ablakából váratlanul kiesett egy darabka süti, pont a kutya orra elé. Az villámgyorsan bekapta, majd föl-le ugrált az ablak alatt, hátha érkezik még pár morzsa.

- Itt sütik potyognak az égből? – kérdezte magától Palkó, és fölpillantott az ablakra. Egy pöttyös ruhás kislány ült ott, a párkányon rajzolgatott, mellette egy tányér sütemény. Palkó rámosolygott, de ő épp másfelé nézett.
- Kár – gondolta, és hazament.
- Te vagy az, Palkó? – hallatszott Anya hangja a konyhából, amikor hazaért. – Mi volt a suliban?
- Semmi.
- És mi volt az ebéd?
- Nem tudom.
- De megetted?

- Meg. Lemehetek rollerezni?
- Persze, de vacsorára itt legyél.

Palkó behajította a táskáját a sarokba, hóna alá kapta a rollert, és már ott se volt.

Lenn a téren meglátta Copfost. Egy nagy fa alatt üldögélt, néhány papírlapot tartott a kezében és szipogva törölgette a szemét.

- Hé! Te meg mit bögsz?
- A kutyám, Negró... - hüppögte a kislány, miközben felmutatott a fára.

ELVESZETT! – hirdette nagy betűkkel egy plakát.

- Na várj, mindjárt jövök! – mondta Palkó. Felpattant a rollerjára, és visszament oda, ahol az előbb a kutyát látta. Még mindig ugyanott volt. Lecövekelt az ablak alatt, az orrát az égbe emelve kitartóan szimatolt, hátha leesik még egy kis süti. Palkó is felpillantott az ablakra, de már zárva volt.

Fütttyentett egyet.

- Negró! Gyere! – És a kutya vidáman loholt a roller után.

Hamar vissza is értek Copfoshoz, aki nagyon megörült.

- Izé... köszi! – csak ennyit tudott hirtelen kinyögni.

Palkó tovább rollerezett. Copfos meg csak bámult utána, és arra gondolt, hogy talán mégis oda kellett volna adni azt a cerkát rajzórán.

A meleg őszi napsugár sok gyereket kicsalt a térre, vidáman szaladgáltak és játszottak. Palkót persze senki sem hívta, de nem is bánta. Ő a pöttyös ruhás lánnyal szeretett volna játszani.

- Ott van! – csillant fel a szeme, amikor a távolban meglátta. A kislány ugróiskolázó gyerekekkel beszélgetett, akik aztán nevetve otthagyták.

Egy darabig egymagában ugrándozott, majd odafutott két karikázó lányhoz. Velük is váltott pár szót, de hogy mit, azt Palkó nem hallhatta. Odadobtak a kislánynak egy karikát, és vihogva elszaladtak.

- Vicces lány lehet ez a pöttyös! – gondolta elismerően Palkó. – Mindenki nevet, amikor megszólal.

A kislány a focipályához szaladt. Kicsit beszélgetett a fiúkkal, de Palkó most sem hallotta a hangjukat. Megpróbálta kitalálni, vajon miről beszélhetnek. – Biztos beveszik a csapatba! – gondolta, de tévedett. Egyikük mondott valamit a kislánynak, mire az lehorgasztott fejjel sétált el onnan. Elővett néhány krétát a zsebéből, és lekuporodott az aszfaltra.

Palkó közelebb ment, hogy lássa, mit csinál. Rajzolt.

A kisiú egy ideig csöndben figyelte. Aztán megszólalt.

- Fú, de ügyes vagy! Hogy hívnak?
- Lenka vagyok. És te?
- Én meg Palkó. Van kedved rollerezni?

Aztán rollerra pattantak, és körbe-körbe karikáztak a téren. Később fogócskáztak, amikor meg elfáradtak, lehuppantak a földre.

- Hogy neked mennyi barátod van!
- Nekem? – kérdezett vissza csodálkozva Lenka. – Egy sincs? Honnan veszed ezt?
- Láttam, hogy egy csomó gyerek nevetgélt, amikor mondtál valamit.
- Á, rosszul láttad! Csak kinevettek, és mindenki otthagzott.
- Ez ismerős – mondta Palkó. Aztán jó darabig némán ültek egymás mellett.

Végül Lenka törte meg a hosszú csendet.

- Van kedved rajzolni? – kérdezte.
- Oké, de nem vagyok egy Leonardo! – vigyorgott Palkó.

Lenka ezen jót nevetett. Aztán megmutatta Palkónak, hogyan rajzoljon házat, katicát és virágot. A kisiú egyre ügyesebb lett.

Amikor pedig egy tavat színezett, arra gondolt, hogy egy ilyen szép képet már Irma néni is biztosan kitenne a falra.

Esteledett. Feltámadt a szél és csöpögni kezdett az eső.

- Siessünk haza, ebből még vihar lesz! – szólt Palkó.

Mire a félhold feljött, üresen találta a teret.

- Holnap is eljössz? – kérdezte Lenka, amikor hazaértek.
- Itt leszek mindennap! – búcsúzott Palkó, és elindult a szakadó esőben. Mire hazaért, bőrig ázott. Anya már aggódva várta.
- Gyere gyorsan, fürödj meg, nehogy megfázz!

Palkó ledobta magáról az átázott ruhát, és elmerült a jó meleg vízben. A könyve még mindig ott hevert a kád szélén, ahol reggel hagyta. De most nem volt kedve olvasni. Inkább nézegette a csempén legördülő páracseppeket, amiről eszébe jutott az eső.

Az esőről meg az aszfaltrajzok.

A rajzokról pedig Lenka.

Ábrándozásából az előszobaajtó csapódása verte fel. Apa is hazaért. Amikor kimászott a kádból, az asztal már meg volt terítve, középen ott gőzölgött az illatos leves. Anya kimerte a tányérokba, és csak úgy mellesleg megkérdezte, hogy ki volt az a kislány, akit az ablakból látott.

Palkónak széles mosolyra húzódott a szája, és miközben lassan szürcsölte a forró levesét, várni kezdte a holnapot.